

[Samuelson.]

været regeringens opfattelse hele tiden. Ole Krarup har også givet en redegørelse, ganske vist i en kronik, men den kan måske blive hævet op til et responsum, nu da det er lykkedes at få erfaret, at hr. Espersens responsum ikke var et responsum, men et debatindlæg til internt brug på universitetet. Jeg kan derfor ikke se andet, end at sagen må stå ganske præcis således, at det første folketingsudvalg præcist havde angivet, at man ønskede listevalg og man ønskede forholdstalsvalg. Det står udtrykkelig i den første betænkning, og det svar, vi har fået fra justitsministeriet, viser også, at ordførerne for flertallet i folketinget både under første og anden behandling havde præciseret, at det var det, man ønskede.

Derimod er jeg glad for, at det er lykkedes at formå ministeren til at udsætte valgene i 14 dage, for jeg mener, det er en næsten håbløs ting at afslutte et studenterrådvalg den 6. november og så have mulighed for at opstille lister den 7. november. Så hvis ministeren vil bekræfte her i dag, at han vil udsætte valget i 14 dage, synes jeg, der er mulighed for, at studenterrådet kan besinde sig og opstille lister, hvad de jo har lov til som alle andre.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange): Det, som vi, jeg havde nær sagt i alt for høj grad, har beskæftiget os med i udvalget, er, om jeg så må sige, ministerens juridiske grundlag for de dispositioner, han har anmeldt. Jeg skal komme tilbage til om lidt, at det egentlig var ganske unødvendigt, men det, som vi nu imidlertid har fået oplyst undervejs, er, at det, som folketinget vedtog, var en inderlig uklar lov, som kun med det største besvær lader sig fortolke ved hjælp af noget, man har skrevet i betænkningen. Således kan man måske få sig bragt tørskoet i land og finde frem til den situation, som hr. Knud Bro betragter som den situation, hvor tågen er forsvunden. Jeg indrømmer, at der skulle adskillige tågespredningsmekanismer til.

Samtidig har vi haft glæden af undervejs at få et såkaldt responsum fra lovkontoret, som jeg efter sammenligning med de øvrige udtalelser, der foreligger fra sagkundskaben i sagen — og man har jo lov til at sammenligne responsa — nærmest ser som en vurde-

ring af lovkontorets forsøg på at vaske ministeren hvidere, end han selv ønsker at være; det er formentlig af en sådan art, at hvis man indleverede et tilsvarende dokument som besvarelse på en opgave til juridisk embedseksamen, ville man ikke bestå.

Så meget om den lettende tåge, men det var overhovedet ikke nødvendigt at få denne mærkelige tåge til at lette, for det, som vi ønskede med vort forslag, var jo ganske enkelt, at dette folketing skulle gøre det klart for ministeren, at han kunne fortolke denne lov mere lempeligt i en overgangsbestemmelse. Det er det, som lovforslaget går ud på, og uanset om man synes, at det foreliggende forslag er halvk klart, eller hvad man nu ellers mener, så var sigtet med det ganske enkelt at give ministeren frie hænder.

Lige så klart er det, at dette folketings flertal i udvalget massivt og kompakt har afvist, at ministeren skulle have frie hænder. Det er ganske enkelt, det er tydeligt for enhver, og det kan ikke skjules af alle de mange responsa, for jeg havde nær sagt, at selv om vi tager dem alle sammen for deres pålydende, så kan det højst tjene ét eneste formål, nemlig det at sige, at det lovforslag, som blev fremsat af socialdemokraterne og os, var såre på sin plads og meget rimeligt, det var funktionelt. Men vi har samtidig opdaget, at i denne sag er vi stødt imod en næsten helt utrolig jernmur fra regeringspartiernes side. Jeg har siddet i talrige udvalg og forhandlet om mange mærkelige ting i dette folketing, men jeg tror aldrig nogen sinde, jeg har været i et udvalg, hvor afvisningen af, hvad man måtte sige, selv om det var, skal vi sige efter omstændighederne forholdsvis skikkeligt, har været så bastant. Simpelt hen nul; der har været den absolutte og totale modstand.

Jeg synes, det afspejler sig meget nydeligt i ministerens gentagne påstande om, at han meget gerne vil have en forhandling, at hans forhandlingsvilje er næsten legendarisk. Den hårde kendsgerning er den, at ministeren gerne har villet tale venligt til folk om betingelserne for at gennemføre de ting, som han krævede under alle omstændigheder skulle gennemføres, og dette er naturligvis ikke en forhandling. Det er naturligvis således, at ved at holde på det meget hårde lovgrundlag, ved at nægte at ændre loven, giver